Tizenhatodik fejezet

Az Ember helye a világban,
A kavics és a szellem,
A véletlen, mint a Teremtő eszköze,
A szellemi indítékú cselekvés,
Kik vagyunk?
Dominancia és egyensúly,
Megmaradás és méltó élet

Az Emberrel kapcsolatban van még egy lényeges dolog, amit meg kell vizsgálnunk. Hol van az Ember helye a világban? És miért éppen ott?

– A galaxisok özönében a Tejút nevű galaxis rengeteg naprendszere egyikének a harmadik bolygóján a Földön. A Világegyetemnek azon a kis pontján. Ott van, jól eldugva. Ha véletlen nem ide születtem volna, nem is találnám meg.

– Igen, az általunk ismert anyagi világ három dimenziós terében ott van, de nem csak úgy értem. Milyen helyet jelölnénk meg, ha például azt kérdeznénk, hol van az igazság? Mindenki azonnal rávágná: sehol, nincs igazság! Pedig valahol van.

Ha kitaláltuk ezt a fogalmat, minimum onnantól kezdve létezik.

– Ha mi találtuk ki, akkor bennünk van.

Ott, ahol az Ember.

– Tehát Ember nélkül nincs igazság? Ha mi nem lennénk, akkor nem létezne igazság? Akkor nem lenne igaz, hogy a Föld a naprendszer harmadik bolygója?

– Akkor az igazság az egész Univerzumban ott van. A szellemi világban.

Ez már jobb válasz. Nem is olyan egyszerű kérdés ez.

Szóval, nem csak fizikailag, hanem létezéselméleti szempontból is vizsgálva, hol és mi az ember helye, szerepe a Világegyetemben? Hová és miért oda teremtett minket a Teremtő?

Emlékszem egy régebbi rajzfilm jelenetre, amiben két gyermek játszik a tengerparton. Az egyik felvesz egy kavicsot, és egy karlendítéssel bedobja a vízbe, ahol az csobbanva elmerül.

A másik korholja: Meg vagy bolondulva? Milyen ember vagy te? Ez a szerencsétlen kavics egymillió évet várt arra, hogy a víz végre partra mossa, és napfényre kerüljön. Te meg egy hanyag mozdulattal visszadobod? Van neked szíved?

A másik fiú tettétől megijedve megszeppen. Van, aki ezen felnevet, van aki elmosolyodik. Mi a vicces ebben a szituációban? Az a kettősség, ahogy az egyik fiú a kavicsot kezeli. Egyrészt tudja, hogy ez egy élettelen tárgy, ami önállóan mozgásképtelen, másrészt éppen ezért váratlan és meglepő, hogy olyan élő, sőt emberi tulajdonságokkal ruházza fel, mint a kívánság, vágy, akarat, öröm, vagy feltételezett csalódás, szomorúság. Mintha lelke lenne, érzelmek, energiák feszülnének benne. Az embert szinte megérinti az örökre az anyagba zárt szellem tragikuma.

Az emberi szellemnek ugyanis lényege a szabadság! Majd hirtelen visszazökken, és megkönnyebbülten felnevet. De hiszen ez csak egy élettelen kavics!
Sztornó az egész empátia. Ez a humor pszichológiája.

A hirtelen megkönnyebbülés öröme. A kavicsnak nincsenek érzelmei, lelke, intelligenciája.

Ha az asztalomról egy fuvallat lefújja a papírokat és mellettük van egy kavics, a kavicsnak magától „nem jut eszébe” – de egyéb képessége sincs rá – hogy a következményt megelőzendő, valahogy rákerüljön a papírhalmazra. És fordítva?

Ha a szellememben megszületett a gondolat, hogy a kavics kerüljön rá a papírokra, és teljes szellemi energiámmal koncentrálok, hogy ez megtörténjen?

Esetleg segítséget kérek, ha többen, erősebben koncentrálunk, talán sikerül! Így akartak működni régen az akkor divatos asztaltáncoltatások is az úri szalonokban. Hiába próbálom, nem sikerül, mint ahogy hajdanán sem sikerült. Az ember szelleme közvetlenül, önmagában nem képes az anyagra ekkora fizikai erőt kifejteni.

Több percnyi megerőltető idegmegfeszítés után, megfogom a kavicsot és ráteszem a papírokra.

– De hisz' ez csalás!! Így egyszerű!

– Ugyan miért lenne az? Se nem csalás, se nem egyszerű.

Az akarat diadala. Nem csalás, hanem megoldás.

A szellemi kívánság megvalósult.

Az Ember által, aki a tudattal rendelkező anyag.

Aki saját feltételrendszer szerinti véleményt képes alkotni, és rendelkezik az ennek megfelelő cselekvő képességgel is. Aki képes megérteni a jó és rossz közötti különbséget.

Merthogy a kavics az nem képes rá. Ettől még megvan a neki való legjobb helye a természetben, a vizek medrében.

– Akkor honnan tudja a kavics, hogy itt kell lennie, ez az ő helye?

– Nyilván nem tudja, azt sem, hogyan került oda, véletlenszerűen ott képződött.

– Ha véletlenszerűen bárhol képződhet, miért nem található meg véletlenül sem az Északi-sarkon a jeges medve talpa alatt, sem a szaharai tevék patái alatt, sem a növények, vagy állatok testében?

– Azért nem *akárhol*, csak a természeti törvények keretrendszerén belül, azokat betartva, véletlenül éppen ott.

– Tehát a *véletlen* mégsem egészen véletlen?